

CHERRY

NICO WALKER
CHERRY

VERTAALD DOOR JORIS VERMEULEN

2019
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds.

De vertaler bedankt militair expert Marc Luijting, commodore
vliegerarts b.d. Peter Burgers, luitenant-kolonel Daan Speetjens
en de medewerkers van stichting Mainline voor hun hulp bij de
totstandkoming van deze uitgave.

Copyright © 2018 Nicholas Walker
Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Joris Vermeulen
Oorspronkelijke titel *Cherry*
Oorspronkelijke uitgever Alfred A. Knopf, New York
Omslagontwerp Moker Ontwerp
Omslagillustratie Janet Hansen/Penguin Random House
Vormgeving binnenwerk Aard Bakker
Druk Wilco, Zutphen
ISBN 978 94 031 1960 1
NUR 302

debezigebij.nl

Ons licht raakt op, dus laat slechts hij die jong is
zijn dure dagen inderhaast verkwisten.

– Thomas Nashe, *Summer's Last Will and Testament*

And it feels like the whole wide world is raining
down on you.

– Toby Keith, 'Courtesy of the Red, White and Blue'

INHOUD

PROLOOG

11

DEEL EEN

NET TOEN HET LEVEN BEGON ZAG IK JOU

25

DEEL TWEE

AVONTUUR

63

DEEL DRIE

CHERRY

121

DEEL VIER

KOLIBRIE

219

DEEL VIJF

DE GROTE JUNKENROMANCE

267

DEEL ZES

EEN KATER

313

OPMERKING VAN DE AUTEUR

Het gaat hier om fictie.

Deze dingen zijn nooit gebeurd.

Deze mensen hebben nooit bestaan.

PROLOG

Emily is zich aan het douchen. Het is vrij donker in de kamer. Ik begin me aan te kleden, zoek naar een shirt zonder bloedvlekken maar vind het niet. De broeken zijn ook naar de kloten, in elk kruis schroeiplekken van sigaretten. Allemaal heel heroïnechic, ik kan zo de roddelbladen in.

Ik ga naar beneden. Livinia heeft in de woonkamer gepist. Er ligt een grote pisplas. Ik zeg: 'Godverdomme, Livinia,' maar wel zo zacht dat ze me niet hoort. Ze is een brave hond; wij hebben haar niet zindelijk gekregen, sukkel die we zijn.

Ik pak de keukenrol en een fles spray. Op het aanrecht ligt een pakje Pall Malls. Ik tik er een uit en steek hem aan met een pit van het fornuis. Ik check de spuiten in de kast. De spuiten in de kast zitten allemaal onder het bloed en zijn krom, het lijken wel martelwerktuigen. En er liggen twee stukken nylonkous in de kast, plus een doos wattenstaafjes en een digitale weegschaal, twee lepels met oude watjes erin. De naalden van de spuiten zijn bot, maar er is niks anders. Emily moet om tien uur op de universiteit zijn; dat gaat krap worden. Pas daarna is er tijd om nieuwe spuiten te kopen. Het is tien over half negen, volgens mij gaan we dat redden. Black zou vandaag op tijd moeten zijn en neemt iets voor ons mee, dus ik maak me geen zorgen. Ik dweil de pis op met stukken keukenpapier. Ik boen de plek na met desinfecteermiddel, gooi de gebruikte stukken keukenrol weg.

Black parkeert op de oprit en ik laat hem via de zijdeur binnen. Hij overhandigt me een pistool, kaliber .45, gewik-

keld in een blauwe doek, en ik zeg: 'Doe me nog maar een gram.'

Oké, zegt hij. 'Daarmee komt het op zeven twintig,' zegt hij.

'Geen probleem.'

Ik pak de weegschaal voor hem en hij begint een gram af te wegen. Ik zeg: 'Gisteren was het 0,3 gram te weinig.'

Hij weet het. Maar hij zegt niets. Zo doen ze dat: ze geven je te weinig, ze weten dat ze je te weinig hebben gegeven, en dan doen ze alsof jij van de pot gerukt bent.

'Weet je nog dat ik je erover belde?'

Hij weet het nog. Maar hij is een dopejongen, dus moet ie dingen verkloten.

Ik zeg: 'Kom op. Je zei dat je nog geld van me krijgt op een toon alsof het allemaal in orde was. En het is niet zo dat ik je niet binnenkort kan betalen.'

Oké, zegt hij.

Ik loop naar de trap en roep naar Emily boven. 'Hé, schatje. Black is hier. Kom naar beneden om wat van die dope met me te doen.'

Ze zegt dat ze eraan komt.

Ik verdeel de heroïne en leg twee schone lepels klaar: één voor mij, één voor m'n liefje. Ik vul een glas met water en zuig er wat van op met een spuit. Ik druk het water hard weer naar buiten om eventuele bloedklonters in de naald weg te spoelen. Ik zuig nog wat water op en spuit het water in de lepel. Ik hoor Emily op de trap, vermeng de heroïne met het water en loop naar het fornuis. Emily zegt hoi tegen Black. Black zegt hoi. Ik zeg tegen Emily: 'Dat daar op het aanrecht is voor jou.'

Ze zegt: 'Bedankt, baby.'

Ik steek een pit aan, zet hem op de laagste stand en verhit

het shot in de vlammen tot het een beetje begint te sissen; dan haal ik het weg. Emily heeft een watje voor me opgerold. Ze weet dat ik haast heb. Haar haar is nog nat. Ik pak het watje en laat het in de lepel vallen. Het watje kleurt donker en zwelt op. Ik zuig het shot op via het watje en tik de lucht uit de spuit. Wat er nu in de spuit zit is vrij donker van kleur.

Ze zegt: 'Neem je alles van jou in één keer?'

'Uhuh.'

'Weet je zeker dat dat verstandig is, baby?'

'Dat gaat wel goed. Als ik er niet gauw meer achteraan spuit maakt het volgens mij niks uit.'

Het doet iets meer pijn als de naald zo bot is. Het kan dan moeilijk zijn om een ader te raken. Maar ik raak zonder probleem een ader, wat een goed teken is. Dit wordt een toffe dag.

Ik druk het naar binnen.

Eerst proef ik het; dan begint de roes. En alles is wel oké, zoals de warmte door me heen trekt. Tot ik meer proef dan normaal, zo veel dat ik misselijk word. En ik ben eruit: ik was altijd al dood, met van die tuitende oren.

Ik lig op de keukenvloer en mijn ballen zijn koud.

Emily hangt boven me: 'Kom op.'

Ik kantel mijn hoofd omhoog. Ik kijk naar Emily. Ik kijk naar Black. Black staat met zijn rug tegen het aanrecht. Ik wil hem uitlachen, maar het lukt niet.

Emily's handen zijn koud. 'Zeg 's wat!'

Mijn broek ligt open en er zitten ijsblokjes in mijn onderbroek.

'Heb je ijsblokjes in m'n onderbroek gestopt?'

'Ik dacht dat je dood zou gaan,' zegt ze.

'De dag is nog jong.'

En ik zie dat ze bijna moet huilen. ‘Sorry. Ik maakte maar een grapje. Heel goed dat je dat hebt gedaan. Niks om je voor te schamen. Je hebt topwerk afgeleverd.’

‘Vuile klootzak!’

‘Goddomme, vrouw. Wat wil je van me?’

Ik sta op, loop naar het aanrecht en begin de ijsblokjes uit mijn onderbroek te vissen. Mijn pik wordt zichtbaar; hij is koud, het is geen fijne vertoning.

‘Had ik geweten dat dit zou gebeuren, dan had ik m’n schaamhaar geschoren.’

Black loopt de keuken uit.

‘Gaat het?’

‘Ik mankeer niks. Doe die van jou maar, babe. We moeten je op je werk zien te krijgen en het is al bijna negen uur.’

Ik raap de ijsblokjeshouders die op de grond liggen op. Er zijn drie verschillende ijsblokjeshouders: groene, blauwe en witte. Ik vul ze allemaal met kraanwater en stop ze weer in de vriezer.

Soms voel ik me schuldig vanwege de hond. We hadden gezegd: we nemen een hond en dan zijn we geen junks meer. Dus namen we de hond. Maar we bleven junks. En nu zijn we junks met een hond.

Black is in de woonkamer. Ik schets het plaatje voor hem: ‘Dit is Lancashire Road, dit Hampshire Road, dit Coventry Road. Hierzo zet ik de auto neer, voorbij het stopbord, voorbij het punt waar het eenrichtingsverkeer wordt. Jij pikt me op en brengt me naar Lancashire. Stop ergens een paar gebouwen vóór de hoek en laat me eruit. Rij dan door naar de parkeerplaats achter deze winkel hier. Wacht daar op me. Ik heb het

in no time gefikst en kom dan hierlangs terug. Het enige wat je dan nog hoeft te doen is me terugbrengen naar de plek waar mijn auto staat, en ik stap uit en dat is dat. We ontmoeten elkaar hier weer, verdelen het geld en zo voort en zo door. Klinkt goed?’

‘Yep. Klinkt goed.’

‘Je doet dus mee?’

‘Yep.’

‘Mooi. Geef me nog twee seconden en dan gaan we. Emily moet om tien uur lesgeven.’

Ze is in de keuken, voelt zich nu iets beter.

Ik zeg: ‘Ik ga naar buiten. Ben zo weer terug.’

Ze zegt: ‘Doe voorzichtig.’

Ik zeg dat ik voorzichtig zal doen.

We wonen in een straat met rode en witte huizen waar we niet thuishoren, Emily en ik. Maar we zijn best gelukkig, hoewel we vaak triest zijn vanwege het gevoel dat alles ons ontglipt.

Soms begint ze eindeloos lang heel hard tegen me te gillen over allerlei shit alsof ik er iets aan kan doen, en dan moet ik tegen haar zeggen: ‘What the fuck is er mis met jou? Ben je fucking gestoord? Waarom maak je zo veel lawaai, alsof je vermoord wordt? Word je vermoord? Vermoord ik je? Dadelijk denken de burens dat ik je aan het vermoorden ben. En dan bellen ze de fucking politie. En dan komt de politie hierheen en zeggen ze als ze mij zien: “Die gast ziet eruit als degene die al die fucking overvallen heeft gepleegd.” En dan moet ik de fucking gevangenis in en voel jij je verschrikkelijk kut.’

En soms zegt ze dat het haar spijt. Of ze zegt niets, soms. Of ze stompt me in m’n nek, soms. En dan zeg ik: ‘Ah, shit! Baby, waarom stomp je me in m’n nek?’

En dan rent ze naar boven, sluit zich op in de badkamer en blijft daar urenlang zitten terwijl ik beneden tranen met tuiten huil vanwege haar. Ik hou zo veel van haar dat het steeds voelt alsof ik doodga als ze dat doet. Ze is een prachtmeid en dat laat ik haar voortdurend weten. Volgens mij zou ze alles voor me doen.

Ik stap in de auto en rij achteruit de straat op. Bij het stoplicht sta ik achter Black. Ik mag Black niet echt want hij is altijd goed voor een kutactie. Maar voor een dopejongen is hij best oké. Al z'n broers zitten in de bak.

De groene pijl licht op en Black slaat linksaf. Ik doe dat ook en haal hem op Cedar Road in. Het is vanochtend bewolkt maar toch helder: een heldere bewolkte ochtend! Aan het begin van de lente! En misschien blijft het wel altijd zo. Dat zou fijn zijn, maar het is kinderachtig om naar zoiets te verlangen.

Ik rij door South Taylor Road, langs de apotheek, langs de verlaten KFC, langs de Wendy's, langs de highschool, langs de bioscoop, langs Lee Road, een andere apotheek, nog meer huizen, en ik ben vijftwintig en begrijp niet wat de mensen bezielt. Het is net alsof dit hier allemaal gebouwd is op niets, en alsof er niets is wat dit hier bij elkaar houdt. En dan hoor ik de mensen praten en dat maakt het er alleen maar erger op.

Het stoplicht bij Meadowbrook Boulevard houdt me even tegen. Bij Coventry Road sla ik rechtsaf, ik rij door tot aan Hampshire Road en sla dan linksaf. De borden hier op straat zien eruit alsof ze gebatikt zijn. Ik heb hier gewoond, voordat ze er zo uitzagen. Tot ik er niet meer tegen kon. Het was zoiets als ontdekken dat er tijdens een gesprek de hele tijd stront op je gezicht zat.

Ik ga Hampshire Road in waar het eenrichtingsverkeer is en aan weerskanten de bakstenen appartementenblokken staan. Sommige appartementen hebben een balkon. En de bomen zijn mooi. Die begrijp ik ook niet, maar ik vind ze tof. Ik geloof dat ik ze allemaal tof vind. Het moet wel een heel erge kutboom zijn, wil ik hem niet tof vinden.

Vorbij de kruising is het tweerichtingsverkeer in de laan en staan er aan weerskanten huizen. Sommige huizen zijn duplexgevallen, sommige eengezinswoningen en ze zien er allemaal mooi uit en ook staan er nog meer bomen, grotere. Ik maak een U-bocht en parkeer langs de stoepwand. Black komt aanrijden en ik stap in zijn auto. Hij steekt schuin de straat over en slaat linksaf Lancashire Road in. Een stukje voor de hoek stopt hij. Er valt nu niets meer te doen.

Op een gegeven moment raakte ik hierin verzeild en het is een gewoonte van me geworden. Het een leidt tot het ander en dat leidt weer tot iets anders. Soms gaat het beter, soms gaat het slechter. En dan op een dag zit je er tot je nek in, nog voordat je zelfs maar doorhad dat het zo serieus was. En misschien ben je gek en misschien heb je een gun, maar zelfs in dat geval is de schade meestal te overzien.

Ik doe het portier open en de auto begint te piepen. 'Ik ben zo klaar, dus je kunt maar beter meteen doorrijden. Je weet waar je naartoe moet, toch?'

'Yep.'

'Gewoon meteen drie keer linksaf, dan kan er niks misgaan.'

'Yep.'

'Weet je zeker dat je wilt meedoen? Want dat straalt je niet uit. Het is nog niet te laat om van gedachten te veranderen.'

‘Alles chill.’

‘Oké. Ik zie je over ongeveer twee minuten of zo bij de parkeerplek. Sta dan alsjeblieft klaar.’

Hij zegt: ‘Ik vat ’m.’

‘Eitje, toch?’

‘Eitje.’

Ik sta op de stoep. Ik draag een pet van de Indians en een rode sjaal. Ik draag een blauwe hoodie en een wit overhemd, een spijkerbroek, witte Adidasjes, niks bijzonders. Het pistool heb ik half in mijn broek geschoven. Ik trek de sjaal omhoog voordat ik langs de pinautomaten loop, de sjaal bedekt de onderste helft van mijn gezicht. Het zal niets helpen, daar is het wat laat voor; ik doe dit nu al een tijdje en het is geen geheim hoe ik eruitzie. En daar is een kerel die naar buiten loopt en ik sta bij de deur om naar binnen te gaan en maak me geen zorgen. Ik ben binnen en heb het pistool tevoorschijn gehaald, zodat iedereen het kan zien: ‘GEEN ALARM AAN. DAN MAKEN ZE ME AF. IK WORD GEZOCHT.’

Ik sta ze maar wat te dollen. Volgens mij snapt iedereen dat wel. Maar dit is hoe dan ook een overval en ik ga niet zonder een beetje geld naar buiten.

Ik loop naar de balie met het pistool omlaag, zodat het op de vloer is gericht. Je moet zoiets niet erger maken dan het is. Bij een bankoverval beroof je meestal vrouwen, dus lomp gedrag is wel het laatste wat je wilt. In ongeveer tachtig procent van de gevallen vinden die vrouwen het niet erg dat je hun bank berooft, zolang je maar niet lomp wordt; waarschijnlijk doorbreekt het hun dagelijkse sleur. Er zijn natuurlijk uitzonderingen; ongeveer twintig procent vat het slecht op. Zoals één dame, ze leek op Janet Reno, die weigerde om ook

maar een cent meer dan 1800 dollar te geven; voor één cent extra had eerst iedereen dood gemoeten. Ze verwarde bank en rechtbank. Maar dat was een fanatiekeling. Meestal zijn ze daar achter de balie best cool; je geeft ze een briefje of zegt dat je bezig bent met een overval, en dan trekken ze de geldla open en leggen ze de cash op de balie, waarna jij het pakt en vertrekt en dat was dat. Het gaat er eigenlijk heel beschaafd aan toe. Het is net alsof je ze een mop hebt verteld. Ik zeg 'mop' omdat er in mijn geval volgens mij nooit ook maar iemand is geweest die dacht dat ik iets pittigs zou doen als de nood aan de man kwam, hoewel ik wel m'n best doe om op z'n minst een beetje gestoord over te komen, want ik wil niet dat iemand door mij in de problemen komt. Ik moet heel wat treurnis in m'n gezicht compenseren, dus moet ik wel als een gek bekken trekken, want anders denken de mensen dat ik een watje ben. Je loopt dan wel het risico dat sommige mensen denken dat je een gek watje bent. Daarom moet ik alles geven wat ik in me heb, want anders zegt haar manager mischien tegen haar: 'Waarom heb je dat watje dat geld gegeven? Je bent ontslagen!' En dan gaat ze naar huis en moet ze haar kinderen vertellen dat ze Kerstmis wel kunnen vergeten.

Maar goed. Daar hebben we de baliemedewerker. Ik zeg tegen haar: 'Vat het niet persoonlijk op.'

En weet je wat? We herkennen elkaar! Het was bij een andere overval, in de West Side, in Lakewood, iets van een maand geleden (de dagen lopen in elkaar over). Ik beroofde toen een ander loket, maar zij was er ook bij. Het ging heel grappig. De andere medewerker legde 1400 dollar op de balie en zei dat het alles was wat ze had. Ik herinner me de leugen in haar stem en dat ik dacht: die arme vrouw denkt dat ik achterlijk ben. Maar wat kon het me ook schelen? Ze was knap en

het was niet zo dat ik alles wilde hebben, ik wilde alleen maar hebben wat op dat moment genoeg was.

Nu sta ik dus deze baliemedewerker hier te beroven en hebben we elkaar herkend en dat is geen ramp. Ik geloof niet dat ze iets tegen me heeft. We zouden best eens even oud kunnen zijn. Ze ziet net zo bleek als ik. En ze heeft donker haar. Haar ogen zijn blauw met gouden vlekjes en in een andere situatie zou ik verliefd op haar kunnen zijn. En misschien zijn we dat nu ergens ook.

Ik zeg: 'Sorry.'

't Is oké.'

'Hoe heet je?'

'Vanessa.'

'Sorry, Vanessa.'

'Hoe heet jij?'

'Grappig ben jij, Vanessa.'

Ze haalt de geldlades snel leeg, wat wel zo fijn is want ik ben hier niet voor de gezelligheid; een paar honderd meter verderop zit een politiebureau. Ik pak de stapeltjes biljetten van de balie en prop ze in mijn zakken. Het zag er zo veelbelovend uit, maar het doet er niet toe, het is nooit heel veel. Het is alsof je een etalage leegtrekt; het gaat erom dat je wegkomt.

Het gaat erom dat je rent als een speer.

Ik sprint via de deuren naar buiten, de hoek om, langs de pinautomaten. Maar ik ren niet terug de straat door; ik draai me om en ren naar de achterkant van de bank, langs de vuilcontainer, langs het pand met de etage waar ik vroeger woonde, dan het trapje achter het bijna vegetarische restaurant af, naar het draadhek. En daar is de parkeerplaats, maar Black zie ik niet. En dat verbaast me totaal niet, want dit is weer fucking typisch dopejongensgedrag.

Het gaat erom dat je niet rent.

Mijn auto staat een blok verderop, dat gaat waarschijnlijk wel lukken. Dus de wereld vergaat niet. Aan drie kanten van de parkeerplaats staan muren en die muren zitten vol ramen met uitzicht op mij. Ik doe mijn pet af en stop de gun in mijn pet. De gun is zwaar omdat ie vol kogels zit. Hij zit vol kogels omdat een andere constructie me niet logisch lijkt. Hij is echt te zwaar om mee te zeulen in een pet, maar het moet toch maar zo, want ik heb nog een stukje te gaan en ik wil niet dat de gun probeert om op de vlucht afscheid te nemen van mijn broek.

Ik ga nog wat verder de trap naar de parkeerplaats af met mijn pet in mijn hand, met de gun in mijn pet, met mijn pet in mijn linkerhand. Bij het oversteken van de parkeerplaats is er verder niemand. De gun in mijn pet is nog steeds niet onzichtbaar. Terwijl ik loop doe ik mijn sjaal af, maak daar een soort bal van en leg die op de gun in mijn pet, wat al iets beter is. Maar het geld puilt nog steeds uit mijn zakken; ik moet zien te voorkomen dat er iets van op de grond valt. Bij de stoep ga ik naar links en dan loop ik door Hampshire Road. Ze zullen wel via Mayfield Road aan komen rijden, en als ze me pakken ben ik de lul.

Soms vraag ik me af of ik in m'n jeugd een boot heb gemist. Het is niet zo dat ik blind ben voor de schoonheid van alles. Alle mooie dingen gaan me aan het hart en ze fucken met m'n hart tot ik er zo ongeveer kapot aan ga. Dat is het dus niet. Alleen jaagt iets in mij me steeds weer op, iets aparts in mij, ik kan het niet uitleggen.

Behalve ik is hier maar één andere vent te zien; die loopt me op dezelfde stoep tegemoet vanaf de andere kant van het blok. Op een gegeven moment kruisen we elkaar. Hij is ge-

kleed als een ouwe van dagen, gelukkig maar; als hij oud is kan het hem geen ruk schelen wat ik uitspook, stel ik me zo voor. Het gaat erom dat je niet doet alsof je een bank hebt beroofd.

Doe alsof je op weg bent naar plekken en mensen.

Doe alsof je dol bent op de politie.

Doe alsof je nooit drugs hebt gebruikt.

Doe alsof je idioot veel van Amerika houdt.

Maar doe niet alsof je een bank hebt beroofd.

En niet rennen.

Het gaat erom dat je niet rent.

De sirenes zijn nu te horen, vanuit Mayfield Road, en het gras is net een tienermeisje. En de opgangen naar de huizen! Die zijn fucking bijzonder! Een bende spreeuwen, ze maken elkaar af vanwege een grote natte hapklare vuilniszak; moet je ze bezig zien! Het grootste spreeuwenpikkie heeft alle andere spreeuwen bang gemaakt. Hij zal ervandoor gaan met de allerbeste zoi!

Dit is de schoonheid van de dingen die met m'n hart fucken. Ik zou willen dat ik een tijdje op het gras kon gaan liggen chillen, maar dat kan natuurlijk helemaal niet, de gun in mijn pet zou weleens kunnen gaan opvallen, net als het geld dat uit al mijn zakken puilt. En de sirenes die iedereen laten weten dat ik een fucking hufter ben. Ze hopen vast dat ik iets stoms doe, zodat ze hun tanden in me kunnen zetten en hun vrouwen erover kunnen vertellen.

Goedemorgen, zeg ik tegen de ouwe van dagen. Hij zegt goedemorgen. En als hij me al verdenkt van een misdrijf is hij slim genoeg om er niet over te beginnen. We bemoeien ons met onze eigen zaken.

Ik heb nu driekwart van de route afgelegd.

Dus misschien kan ik ontsnappen.
En daar heb je de sirenes.
Daar heb je hun fucking gangsters.
De sirenes komen nu gillend de bocht om.
En ik ben een en al rust.

